

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 339/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátska kancelária, Nezábudková 810/22, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 55 Er 5695/2014 zo 6. júna 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu

Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 55 Er 5695/2014 (ďalej len „napadnutý postup“) a jeho uznesením zo 6. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je povinnou v napadnutom exekučnom konaní vedenom pred okresným súdom, kde exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok advokátky ako ustanoveného rozhodcu sp. zn. 02/2014-TB z 27. októbra 2014 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že sa žalobou z 22. decembra 2014 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku. O jej žalobe rozhodol Okresný súd Nové Zámky rozsudkom sp. zn. 5 C 562/2015 z 27. októbra 2016 tak, že ju zamietol. Proti označenému rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom podľa jej názoru nebolo rozhodnuté, resp. je toho názoru, že prebieha konanie. Vo všeobecnosti tvrdí, že exekučný súd na základe všeobecne formulovaných dôvodov rozhodol nesprávne svojvoľne o zamietnutí jej námietok proti exekúcii v napadnutom konaní, čím malo dôjsť k porušeniu jej označených práv, a to postupom okresného súdu, ako aj jeho napadnutým uznesením.

3. Vychádzajúc z uvedeného a zo sťažnostnej argumentácie, sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej označených práv postupom okresného súdu a jeho napadnutým uznesením, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadosťučinenie v sume podľa vlastnej úvahy.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však

povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

10. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

11. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

12. Podstatou námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu okresného súdu je jeho nedostatočné odôvodnenie, ktoré podľa jej názoru nezohľadnilo jej námietky.

13. V relevantnej časti napadnutého uznesenia okresný súd uvádza:

„Povinná namieta, že v konaní absentuje právny titul, t. j., že exekúcia je vedená na základe nespôsobilého exekučného titulu. Tunajší súd poznamenáva, že rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, Č. k.: 5C/562/2015 - 90 je právoplatný ku dňu 19.04.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra, č. k.: 25Co/62/2017 - 123. V tom konaní sa povinná v postavení žalobkyne dožadovala preskúmania (zrušenia) rozhodcovského rozsudku [REDAKOVANÉ] - advokát ako ustanoveného rozhodcu sp. zn.: 02/2014-TB zo dňa 27.10.2014. Po vykonanom dokazovaní Okresný súd Nové Zámky rozhodol tak, že žalobu zamietol, pričom odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil. Exekučný súd mimo iného poznamenáva, že v týchto rozhodnutiach bolo rozhodnuté o každej námietke, ktorú povinná namietala aj v exekučnom konaní. Exekučný titul sp. zn.: 02/2014-TB zo dňa 27.10.2014 vydaný rozhodcom [REDAKOVANÉ] - advokát je právoplatným a vykonateľným exekučným titulom v tomto konaní.“

14. Vychádzajúc z uvedeného po preskúmaní neurčitej a nekonkrétnej (vágnej) sťažostnej argumentácie, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a preskúmal ich po právnej i skutkovej stránke, pričom dostatočným spôsobom svoje závery odôvodnil. Dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená argumentácia je zjavne neopodstatnená, keďže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

15. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu v súdnom konaní postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

16. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd pripomína, že v ňom nie je obsiahnuté žiadne základné právo, ale všeobecný ústavný princíp, ktorého rešpektovanie je implicitnou súčasťou akéhokoľvek rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou (m. m. IV. ÚS 383/08). V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však môže ústavný súd

vyhovieť sťažnosti len vtedy, ak dospeje k záveru, že napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom príslušného orgánu verejnej moci došlo k porušeniu niektorého zo základných práv garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných medzinárodnou zmluvou o ochrane ľudských práv a základných slobôd. t. j. porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže prípadne ústavný súd vo svojom rozhodnutí deklarovat' len v spojení s porušením ústavou, resp. medzinárodnou zmluvou garantovaných práv.

17. Ústavný súd v nadväznosti na túto časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Sťažovateľka ďalej namietala aj porušenie svojho bližšie neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

19. Ústavný súd, vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti, konštatuje, že sťažovateľka jednak neoznačila žiadne z uvedených základných práv upravených v predmetnom článku ústavy a ani z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, ktoré z uvedených základných práv mala na mysli. V kontexte toho, že k označenému článku ústavy v sťažnosti chýba akákoľvek argumentácia, z ktorej by bolo možné identifikovať konkrétne základné práva, berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľka je v tomto konaní pred ústavným súdom zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, by mal byť spôsobilý skoncipovať podanie, ktoré by malo byť objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady, je vylúčené, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať odborne. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

20. Na základe uvedeného ústavný súd so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky dospel k záveru, že jej sťažnosť v tejto časti nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, pretože nie je identifikované konkrétne základné právo podľa uvedeného článku ústavy, a taktiež v sťažnosti absentuje argumentácia vo vzťahu k namietanému článku ústavy, ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2018